

Zlatko Dukić, novinar i kniževnik

Riječ na otvatanju Izložbe fotografija nastali na foto-safariju 2016. godine u Tuzli, Srebreniku i Banovićima – u Galeriji Foto-kino kluba Tuzla, u srijedu, 26. jula u 20 sati

Asocijacija za umjetničku fotografiju Bosne i Hercegovine i Foto-kino klub Tuzla ne prezaju, o-nako timski, udruženim snagama, ni od toga da nam novu izložbu ponude i onda kada se to ne očekuje – usred ljeta. Naravno, to nije ni mana, ni falinka. To je samo dokaz da vrijednosti umjetničke fotografije – ovog puta nastale na prošlogodišnjem foto-safariju, kad su autori kamera ma inventurisali Tuzlu, Srebrenik i Banoviće – ne priznaju ni prepreke, ni otežavajuće okolnosti. Kad se nađu volja u smisao, uvijek postoje i razlozi, i klima i potreba za tim da budemo počašćeni ovakvim poklonom.

Dakle, evo nam još jedne izložbe. Više od stotinu zanimljivih radova, u većini primjera su potvrda rutinerskog majstorstva i iskušanog pristupa odabiru motiva, sadržaja, kompozicije... Podjednako zanimljivi su portreti, kao i nešto prisutnije i, očito, omiljenije oprobavanje u pejzažu, kako onom koji je ispisala priroda, tako i onom koji je plod građevinske, arhitektonske ili urbane imaginacije.

Ipak, poseban šmek se osjeti kod odabira detalja. Tu je, uslovno rečeno, manje važno da li se on tiče arhitektonskog, prirodnog ili detalja vezanog za konkretan ljudski učinak – na prirodi i na okolišu. U oči pada da se taj detalj prihvata i manifestuje kao potvrda inspiracije i kao dokaz uvjerenja u to da umjetnička fotografija, na klasičan način, ovjekovječuje i ono što joj je motiv, ali, istovremeno, potvrđuje autorski senzibilitet, osjećaj za važno, lijepo, vrijedno...

I oni koji su odlučivali o nagrađenim autorima i njihovim radovima, kao i mi, publika, složićemo se u tome da nije bilo lako odabrati najbolje. Jer, ovdje, zapravo, nema rada, nema učinka, koji nije vrijedan pažnje. Kako, recimo, da nam pažnji promakne bilo koji rad, koji je nastao na Gradini u Srebreniku? Šta tu može biti nezanimljivo i šta se, na bilo kojoj od fotografija nastaloj na tom čarobnom mjestu, ne može smatrati vrijednim?

Ili, pak, ono što je učinjeno u etno-selu u Banovićima. Na tom mjestu se, naravno, i očekuje susret s bosanskom tradicijom, s originalnom etnografskom vrijednošću ovdašnjeg života u prošlosti. Sasvim je, stoga, prirodno da se taj susret oplodi i oplemeni fotografijama, koje su umjetnički čin, ali, u isto vrijeme, i vrijednost koja tradiciju čini neprolazno autentičnom, neuništivom i svima nama dostupnom.

Vrlo je potrebno za patent foto-safarija kazati da je projekat na kome treba istrajavati. Ne samo zato što je to rijetko povoljna prilika za umjetničke fotografe iz cijele zemlje da se upoznaju s krajevima i obilježjima na našim prostorima. Još, više na tome treba istrajavati zato što fotografsko oko autora koji prvi put dođe u neki kraj i susretne se s nekom njegovom osobitošću, a posebno atrakcijom, na taj sadržaj posve drukčije, kreativnije, inventivnije i sadržajnije gleda, nego oko onoga ko je na to navikao, ko se s tim redovno susreće i ko, prema tome, u tim motivima i ne mora vidjeti nešto naročito vrijedno, privlačno, posebno...

Ako se s ovim zaključkom saglasimo, logično je da ga ne možemo odvojiti od ukupnog utiska o fotografijama, koje su nam na ovoj izložbi ponuđene – doduše, sa zakašnjenjem izazvanim objektivnim razlozima – kao rezultat prošlogodišnjeg foto-safarija. Uz sugestiju da se, dakle, ovaj običaj stvaralačkog provociranja umjetničkih fotografa nastavi u režiji Asocijacije za umjetničku fotografiju naše zemlje – i, naravno, uz neumorno učešće Foto-kino kluba Tuzla u toj aktiv-

nosti – ne bi trebalo bježati ni od još veće otvorenosti, kad su u pitanju učesnici, ali i od fiksiranja sadržinsko-motivacijske usmjerenosti.

Ovog puta, podsjećam, takođe nije bilo ograničavanja – što nam potvrđuje sadržaj izloženih fotografija. I ubuduće bi, stoga, trebalo nastaviti u istom stilu – ne samo kad je riječ o odabiru ciljeva i destinacija, koje će pohoditi učesnici foto-safarija, već i onda kada se radi o sugerisanju motivacijskog usmjerenja. Mislim da bi to povećalo vrijednost, osnažilo takmičarski naboj i dovelo do toga da autorski afiniteti dođu do punijeg izražaja.

Naravno, ovaj prijedloga je dobronamjeran i proizvod je uvjerenja da se ovakve manifestacije i njihova finalizacija izložbama, kao vrijednim rezultatom foto-safarija, mogu i moraju unaprijediti. To im stvara šansu za prerastanje u bezgranično nadmetanje, a posebno za otvaranje vrata mladim autorima, onima koji će od starijih učiti i naučiti, ali, istovremeno, poželjeti i da sami sebe pronađu, provjere i potvrde uz pomoć objektiva foto-kamere.

Uostalom, zar to nije jedan do najvažnijih zadataka onih koji vole, koji gaje i koji vjeruju u umjetničku fotografiju? Što, uz sve drugo, potvrđuje i ova izložba, koju, gotovo da je to suvišno reći, sa zadovoljstvom proglašavam otvorenom.

Tuzla, 25. 7. 2017.